

си, за да го помилва. Кучето показало своята покорност и признателност: то станало, подскочило, залаяло отъ радост и се затъркаляло въ краката на Адамъ и Ева. Най-после, като спрѣло върху тѣхъ откровень и преданъ погледъ, мило премигнало. Адамъ казалъ тогава съ развалнунанъ гласъ: „Всевишниятъ не ни е отнѣлъ всичко щомъ ни оставя единъ приятель.“

Така още отъ първия день, кучето било названо *приятель на човѣка*.

* * *

Каинъ и Авелъ били вече юноши.

Подъ дебелия сѣнка на едно дърво Адамъ почивалъ отъ предобѣдния тежъкъ трудъ, а Ева седнала до него, мълкомъ прела. Кучето лежало въ краката имъ. Изведнажъ то станало, подушило въздуха и надало плачевень вой.

Адамъ се събудилъ и изтрѣпналъ; никога върното му куче не било вило тѣй злокобно.

— То не лае тѣй, когато приближаватъ свирепи животни, нито когато пасе стадото, нито когато преследва диви животни въ горитѣ!

Кучето виело съ вирната къмъ небето глава. А страшниятъ и непознатъ вой вледенявалъ сърдцата на Адамъ и Ева. Следъ малко, кучето обърнало къмъ тѣхъ тжжни очи, заблизало краката имъ, задушило земята, затърсило дия и трѣгнало. Съ страхъ Адамъ и Ева го последвали. Кучето ги водѣло и все скимтѣло...

Тѣй то ги завело при окървавения трупъ на Авела. Злокобното му виене нестихвало, докато Адамъ и Ева горчиво ридаели.

Долината на смъртта била пуста. Стадото се разбѣгало. Нито едно животно не останало до бездихания трупъ на младия пастиръ Авелъ. Само змията злобно извила подъ кжпината и се чуло острото ѝ съскане. А нейде въ мрачните облаци гласътъ на Всевишния проклиналъ Каина, убиеца на брата си.

Тогава Адамъ продумалъ съ огорчение:

„Азъ имахъ двама сина, двама сина които обичахме, но този е мъртавъ, а другиятъ, проклетъ отъ